

her drejer sig. Men paa den anden Side mener jeg, at ligesom det for Statskassen er finansielt ret uvæsentlige Beløb, der er Tale om, saaledes vil denne Skattefrafaldelse ogsaa for Selskaberne og — hvad det jo her særlig kommer an paa — for de enkelte forsikrede blive højst ubetydelige og betydningsløse Beløb. Det er opgivet mig, at Stempellet kan regnes at udgøre ca. 1 pCt. en Gang for alle af den erlagte aarlige Præmie. Naar man altsaa tænker sig en Mand, der tegner en Forsikring, hvorfor Præmien er 200 Kr. aarlig, saa vil hele dette Spørgsmaal dreje sig om, hvorvidt han, naar han erlægger den første Rate af sin Præmie, tillige en eneste Gang skal betale 2 Kr. til Stempel eller være fritaget derfor. For den forsikrede vil altsaa Opgivelsen af denne Skat være ret væsentlig og kan ikke anses for at kunne virke opmuntrende til at tegne Livsforsikring eller til særlig at tegne denne hos et dansk Selskab. Det bliver en ret umærkelig og betydningsløs Gave. Og vel er det for Tiden kun 5—6,000 Kr., Statskassen skulde frafalde, men jeg frygter for, at den her foreslaaede Stempelfrihed vil blive benyttet som et Præcedens med Hensyn til andre Forsikringsselskaber, hvor Stempelafgiften spiller en langt større Rolle for Statskassen. Thi hvis vi give Stempelfrihed for en Livsforsikringspolice, saa ser jeg vanskelig, hvorledes vi ville kunne modstaa Kravet om den samme Begunstigelse for Brandassurancepolicerne. Det er mere end sandsynligt, at Brandassurance-selskaberne hurtigt ville møde frem og henvise til, at nu er der en enkelt Art af Forsikringspolicer, som er bleven fri for Stempel, hvorfor de ville stille Krav om at faa den samme Begunstigelse. Og jeg ser ikke, hvorledes dette Krav ret vel skulde kunne afvises, naar vi først i dette Tilfælde have givet Stempelfrihed.

Der er endnu to Forslag tilbage, over for hvilke jeg forbeholder mig min Frihed, hvis der under Sagens videre Gang skulde vise sig Stemning for atter at komme bort fra de her foreslaaede Forandringer. Det første er Ændringsforslag Nr. 43, hvor man paalægger Statsanstalten at deltage i den foreslaaede Afgift af 2 pro mille af sidste Aars Præmieindtægt. Denne Afgift lægges paa Livsforsikrings-selskaberne til i det væsentlige eller maa-ske helt at dække de Udgifter, som Forsikringsraadet vil medføre. Afgiften er oprindeligt foreslaaet her af dette høje Ting; og jeg finder, at det er et meget rimeligt og

fornuftigt Forslag, at det er Livsforsikringsselskaberne selv, som gennem en for dem meget lidet følelig og ret uvæsentlig Afgift udrede disse Omkostninger. Forslaget fandtes som ny Paragraf i Landstingets Betænkning, som blev afgiven den 30. Marts 1900, og gik ud paa, at samtlige danske og de her i Landet tilladte udenlandske Selskaber skulde til Statskassen aarlig betale en Afgift af $\frac{1}{2}$ pCt. af de indgaaede Præmier. I dette Forslag var Statsanstalten for Livsforsikring ikke indbefattet. Det er derimod den skandinaviske Kommission, som har taget Statsanstalten for Livsforsikring med. Kommissionen udtaler herom i sin Betænkning, hvor den stiller Forslag om, at Afgiften ogsaa skal betales af Statsanstalten: „Kun i enkelte Anvendelser have vi ment, at den ny Lov burde blive gældende ogsaa for saadanne Anstalter“ — nemlig for Anstalter med Statsgaranti — „nemlig for saa vidt angaar de Bestemmelser, som tilsigte delvis at dække Udgifterne ved Kontrollen“ o. s. v. I Overensstemmelse med dette Forslag fra den skandinaviske Kommission, et Forslag, som i øvrigt ikke er nærmere motiveret i Kommissionens Betænkning; blev Forslaget optaget i det Forslag til Livsforsikring, som fremkom her i Tinget i Samlingen 1900 til 1901, idet samtidig og som Følge heraf den tidligere af Landstinget foreslaaede Afgift paa $\frac{1}{2}$ pCt. af de øvrige Selskaber nu var nedsat til 2 pro Mille af samtlige Anstalter. Jeg fandt ikke Anledning til at optage dette Forslag, da jeg sidste Efteraar fremsatte dette Lovforslag for det høje Ting, og jeg har derom udtalt i Bemærkningerne, at jeg ikke fandt denne Fordring til Statsanstalten begrundet. Jeg maa vedblivende sige, at jeg ikke kan se Begrundelsen af, at Statsanstalten, som i øvrigt er ganske uden for Loven og heller ikke faar nogen som helst Nytte eller Gavn deraf, skal deltage i Udgifterne. Og det følger jo af Forholdets Natur, at da Statsanstalten er saa stor i Forhold til de øvrige Selskaber, vil det blive en meget betydelig Part af de samtlige Udgifter ved de private Selskabers Kontrollering, som Statsanstalten vil komme til at udrede. Det forekommer mig ikke, at der er nogen anden Begrundelse herfor end det kategoriske: man tager, man tager ogsaa fra Statsanstalten saa og saa meget. I Loven af 18. Juni 1870 om Livsforsikringsanstalten findes der en Paragraf, § 16, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa. I denne Paragraf hedder det: „Alle de ved